

# Будинок

Яків Щоголів

З досвітку ще майстро  
Світло засвітив,  
Богу помолився,  
За роботу сів.

Почина рубати  
Дошки на шматки;  
З торби витягає  
Гембель і гвіздки.

Поділив він древо  
Та на шість шматків,  
Ще й малих чотири  
Дошки одпилив.

Струже, гембелює,  
Шипом забива;  
Робе — не хвальшує,  
Робе та співа:

"Строю я будинок  
Із сухих дощок,  
Міцно забиваю  
Молотом гвіздох.

Ні дверей, ні вікон  
Тут я не проб'ю;  
Срібним альтембасом[1]  
Стін не обіб'ю.

Я його у чорне  
Тільки покрашу;  
Зверху хрест на кришу  
Білим напишу.

Пан його не купе:  
Пану не такий

Треба будувати  
Простий та кріпкий.

Це тобі, горяка,  
Схочу, так утну  
Пишні ці хороми  
Із дощок труну.

Нащо ти, сердешний,  
Ждатимеш весни?  
В теплий мій будинок  
Ляж та оддихни!

Світ сюди не зайде,  
Вітер не дуне:  
Тут зате згадаєш,  
Може, ти й мене.

Я його будую  
Із сухих дощок,  
Міцно забиваю  
Молотом гвіздок!"

1877

*Примітки:*

[1] Парча.